

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Spolek za krajinu kolem nás**, se sídlem Nad Kuliškou 462/6, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Na Stárce, s.r.o., se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, zast. Mgr. Pavlem Mollerem, advokátem se sídlem Haštalská 760/27, Praha 1, 2) Ing. Arch. P. B., 3) MUDr. M. B., 4) Mgr. M. B., 5) J. M., 6) Ing. V. J., 7) H. K., 8) P. K., 9) J. K., všichni zast. JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 28, Praha 2, 10) K. R., 11) Občanské sdružení Za život lidskej, se sídlem Nad Turbovou 16/506, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2014, čj. S-MHMP 545025/2013/OST/Če/Ko, v řízení o kasačních stížnostech osob zúčastněných na řízení 1) a 4) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2016, čj. 11 A 73/2014-102,

takto:

I. Kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení 1) a 4) **se zamítají**.

II. Osoby zúčastněné na řízení 1), 4) a žalovaný **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení 2), 3), 5), 6), 7), 8), 9), 10), 11) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 2. 2014, čj. S-MHMP 545025/2013/OST/Če/Ko, bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městské části Prahy 5 ze dne 27. 3. 2013,

čj. OST.Koš.p.614/2-64880/2012-Kad-UR, kterým bylo společnosti Na Stárce s.r.o., povoleno umístění stavby obytného souboru s názvem „Obytný park Na Stárce“.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) shledal žalobu proti rozhodnutí žalovaného důvodnou, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Městský soud dospěl k závěru, že se žalovaný fakticky nevypořádal s odvolací námitkou, spočívající v tvrzení žalobce, že záměr není v souladu s územním plánem, protože změnu územního plánu č. U 0909/2010 s platností od 24. 11. 2010, kterou byl koeficient míry využití navýšen na hodnotu D, bylo možné provést pouze pro konkrétní projekt a provedením změn pozbývá původní územní plán platnosti. Žalobce rovněž poukázal na výkresy zachycující úpravu územního plánu a skutečného řešení území a namítl, že jen z letmého porovnání je zřejmé, že předložený projekt schválené úpravě neodpovídá. Žalovaný při vypořádání této námitky pouze odkázal na stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 18. 8. 2012. Toto stanovisko nebylo součástí správního spisu. Správní spis obsahoval pouze vyjádření zpracovatele územního plánu, tj. Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního plánu, ze dne 13. 8. 2012. V něm byl konstatován soulad záměru s úpravou územního plánu hl. m. Prahy č. U 0909/2010, ale ani toto vyjádření neobsahovalo věcnou a právní argumentaci reagující na odvolací námitku žalobce.

[4] Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů označil městský soud rozhodnutí žalovaného také ve vztahu k odvolací námitce, podle které stavební zákon ani platný územní plán nezná termín „modifikace úpravy územního plánu“ a neexistuje tak pravomoc takovou modifikaci provádět. Žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů bylo i vypořádání odvolací námitky, podle které existoval rozdíl mezi plochami zeleně a plochami bytových domů A, B, jak byly na základě výpočtů žadatele uvedeny v původní a v doplněné dokumentaci. Žalovaný totiž pouze odkázal na dokumentaci, jejíž součástí je výpočet míry využití území a koeficient zeleně s tím, že uvedený výpočet je možno akceptovat. Městský soud se neztotožnil ani s vypořádáním námitky, týkající se rozporu v rozměrech jednotlivých porovnávaných podlaží. Žalovaný totiž odkázal na dispoziční řešení, jež bude předmětem stavebního řízení, a uvedl, že podlaží domu A a B nejsou totožná, neboť se liší např. umístěním lodžií. Žalobce však v odvolání konkrétně označil podlaží, u kterých je vypočtena hrubá podlažní plocha odlišně, a to ačkoliv jsou rozměrově a dispozičně zcela shodná. Žalovaný se nezabýval výkresy, z nichž je zřejmé, že tvrzení žalobce je pravdivé.

[5] Městský soud se neztotožnil se zpochybněním aktivní legitimace žalobce ze strany osob zúčastněných na řízení a uzavřel, že hmotněprávní argumentace osob zúčastněných na řízení nemůže zhojit vady žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalobce má právo na řádné a logické vypořádání svých odvolacích námitek odvolacím správním orgánem po stránce skutkové a právní. V posuzované věci se však takového vypořádání námitek ze strany žalovaného žalobci nedostalo.

II. Kasační stížnosti, vyjádření žalobce a replika osoby zúčastněné na řízení 1)

II.A Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení 1)

[6] Proti výroku I. rozsudku městského soudu podala osoba zúčastněná na řízení 1) [dále jen „stěžovatelka 1)“] kasační stížnost co do obsahu opřenou o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka 1) namítla, že závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného je nesprávný a hraničí s nepřípustným formalismem. Žalovaný se totiž v odvolacím řízení vypořádal s námitkami žalobce i dalších účastníků řízení, přičemž jeho rozhodnutí dává odpověď na otázku, proč je umisťovaný projekt v souladu s územním plánem. Podle stěžovatelky 1) nelze povinnost rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Stěžovatelka 1) odkázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 4. 1994, Van de Hurk proti Nizozemí, stížnost č. 16034/90, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 169/2014-55 a na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; uvedla, že městský soud v nich uvedené závěry nevzal do úvahy a postupoval v rozporu s nimi, protože požadoval detailní odůvodnění ke každé i marginální námitce žalobce. Rozhodnutí žalovaného tak bylo zrušeno z malicherných důvodů.

[8] K závěru městského soudu o nevypořádání odvolací námitky, týkající se souladu záměru s územním plánem, namítla, že v rozhodnutí žalovaného došlo zřejmě k omylu v psaní – datum 13. 8. 2012 bylo zaměněno za datum 18. 8. 2012 – je však nepochybné, že žalovaný vycházel z vyjádření ze dne 13. 8. 2012. V tomto vyjádření je uvedeno, že změna č. U 0909/2010 byla vydána pro záměr „Obytný park Na Stárce“ a že došlo ke stanovení kódu míry využití území z C na D. Nelze proto hovořit o nepřezkoumatelnosti v tom smyslu, že nedošlo k vypořádání námitky o možnosti provedení změny územního plánu pouze pro konkrétní projekt; předmětné vyjádření obsahovalo dostatek věcné argumentace pro učinění závěru, že změna č. U 0909/2010 byla provedena pro účely záměru, který byl projednáván v územním řízení.

[9] Nelze hovořit ani o nepřezkoumatelnosti ve vztahu k námitce, podle které předložený projekt neodpovídá schválené úpravě územního plánu č. U 0909/2010. Žalobce je totiž přesvědčen, že pokud je ve změně územního plánu uveden výkres, v němž je určité hmotové rozmístění jednotlivých objektů, pak umístění jednotlivých objektů musí být naprosto stejné i v územním rozhodnutí. To je ovšem zřejmý omyl, protože při posuzování souladu záměru s územním plánem se ověřuje, zda počet objektů, jejich podlahová plocha, plocha zeleně apod. vyhoví požadavkům územního plánu, ale neposuzuje se, kde přesně budou objekty umístěny; to je předmětem až územního řízení. Ve vyjádření pořizovatele územního plánu ze dne 13. 08. 2012 bylo upozorněno na skutečnost, že vlastní řešení stavby je závislé na splnění vyhlášky č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, čímž bylo dáno najevo, že otázka „kam“ budou jednotlivé objekty umisťovány, bude vyřešena v územním řízení. Námitka žalobce, že po letmém porovnání projektu s úpravou územního plánu č. U 0909/2010 je zřejmý nesoulad, proto nemůže principiálně obstát.

[10] K závěru městského soudu o nevypořádání námitky, podle které stavební zákon ani platný územní plán nezná termín „modifikace úpravy územního plánu“, v rozhodnutí žalovaného namítla, že správní orgány tuto námitku vypořádaly v částech svých rozhodnutí, v nichž se zabývaly tvrzeným nesouladem záměru s územním plánem. Žalovaný i Úřad městské části Praha 5 podrobně rozvedli úpravu územního plánu, jeho následné změny a úpravy, z čehož dovodili soulad záměru s územním plánem. Správní orgány tak reagovaly na uvedenou námitku názorem odlišným od názoru žalobce, čímž námitku minimálně implicitně vypořádaly. Navíc správní orgány nejsou povolány k tomu, aby poskytovaly závazný výklad právních předpisů či pojmu „modifikace úpravy územního plánu“. Argumentace stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj je rovněž nepřípustná, protože ani výklad uvedený v tomto stanovisku není závazný.

[11] Také závěr městského soudu, podle kterého nebyla vypořádána námitka, týkající se zvýšení plochy zeleně a snížení celkové hrubé podlažní plochy, není správný. Výpočet

koeficientu podlažních ploch i koeficientu zeleně je totiž dostatečným způsobem popsán v dokumentaci záměru a problematika rozměrů a porovnávání jednotlivých podlaží navržených objektů byla dostatečně zdůvodněna v rozhodnutí žalovaného. Argumentace městského soudu, podle které žalovaný nehodnotil žalobcem předestřené výkresy, není důvodná. Odkázal-li žalovaný na dokumentaci, která obsahuje přehledný a vyčerpávající výčet všech nezbytných výpočtů a koeficientů, jedná se o prezentaci názoru odlišného od názoru žalobce, který sice nemusí být správný, avšak rozhodně nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti.

[12] Žalobce kritizoval snížení rozsahu hrubé podlažní plochy a zvýšení plochy zeleně. V takovém případě však podle stěžovatelky 1) nemohlo dojít k nepřípustnému navýšení míry využití území. Smysl by dávalo, kdyby žalobce brojil proti tomu, že koeficient podlažních ploch překračuje hranici stanovenou úpravou územního plánu č. U 0909/2010, opačný případ ale smysl nedává. K tomu uvedla, že se žalobce zabýval rozdíly v podlahové ploše, které jsou v řádech jednotek metrů čtverečních, jednotlivými podlažími apod., podstata problému je ale zcela jinde. Je-li ověřován soulad záměru s územním plánem, jsou určité nuance ve výpočtech podlahových ploch irelevantní, pokud není přesažena hranice zastavitelnosti. V daném případě přitom došlo ke snížení podlahové plochy a ke zvýšení plochy zeleně, tím spíše je záměr v souladu s územním plánem. Zde končí posouzení záměru s územním plánem, případné rozdíly ve výměrách a podlažích mohou být řešeny v územním a stavebním řízení.

[13] Stěžovatelka 1) navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II.B Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení 4)

[14] Proti výroku I. rozsudku městského soudu podala kasační stížnost co do obsahu opřenou o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. také osoba zúčastněná na řízení 4) [dále jen „stěžovatelka 2)“]

[15] Stěžovatelka 2) namítla, že řízení před městským soudem bylo zmatečné, neboť se městský soud se vůbec nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení. Městský soud se nevypořádal s otázkou, zda bylo rozhodnutí žalovaného doručeno žalobci dne 11. 3. 2014, jak tvrdil žalobce, aniž by to doložil. Proto nelze přezkoumat, kdy došlo k doručení rozhodnutí žalovaného žalobci a kdy započal běh dvouměsíční lhůty pro podání správní žaloby. Dále stěžovatelka 2) uvedla, že i kdyby bylo rozhodnutí žalovaného doručeno žalobci dne 11. 3. 2014, existují pochyby o tom, zda došlo k včasnému podání žaloby. Z obsahu spisu městského soudu se totiž podává, že dne 12. 5. 2014 byla z e-mailové adresy X odeslána elektronická zpráva na podatelnu městského soudu, která měla jako přílohu obsahovat žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Tento e-mail však neobsahoval žádný elektronický podpis, stejně jako jeho příloha. Není tak zřejmé, kdo e-mail odeslal a zda k tomu byl oprávněn. Dne 13. 5. 2014 byl městskému soudu doručen text žaloby v písemné podobě, který sice v hlavičce obsahuje označení žalobce, dokument však podepsal Mgr. František Gemperle, který není účastníkem řízení a nemůže proto podat správní žalobu. Pokud jednal Mgr. František Gemperle za žalobce, pak spolu s žalobou nepředložil žádný důkaz o tom, že je oprávněn žalobce zastupovat. Ani z výpisu z obchodního rejstříku není dodnes zřejmé, kdo je oprávněn jednat za žalobce. Městský soud však bez dalšího považoval žalobu za řádně a včas podanou.

[16] K věci samé namítla, že podle jejího názoru není rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Ohledně závěru městského soudu o nevypořádání odvolací námitky, týkající

se souladu záměru s územním plánem, uvedla, že námitky žalobce byly zcela nezpůsobilé. Ze správních rozhodnutí vyplývá, že správní orgány posoudily soulad záměru s územním plánem ve znění všech pozdějších změn a úprav, a oprávněně dospěly k závěru, že záměr je v souladu s územním plánem. Pro účely posouzení souladu záměru s územním plánem je lhostejné prostorové a hmotové řešení záměru, protože toto hledisko je potřeba posoudit až v územním řízení, především podle vyhlášky č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze. Pokud žalovaný vypořádal odvolací námitky žalobce odkazem na stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 13. 8. 2012 (v rozhodnutí mylně uvedeno 18. 8. 2012), jedná se o přípustný postup, protože detailní reakci vyžadují námitky, které jsou relevantní a věcné, nikoli jakékoli i nesouvisející námitky. Z tohoto stanoviska je zřejmé, že úprava územního plánu č. U 0909/2010 byla provedena pro konkrétní projekt, tj. pro projekt „Obytný park Na Stárce“, a že vlastní řešení stavby je závislé na splnění vyhlášky č. 26/1999 Sb., čímž byla vypořádána námitka týkající se hmotového a prostorového řešení záměru. O nepřezkoumatelnost se jednat nemůže, protože rozhodnutí žalovaného obsahovalo konkrétní odkaz na listinu, z níž vyplývaly jednoznačné závěry o lichosti námitky žalobce.

[17] K úsudku městského soudu o nevypořádání námitky, podle které stavební zákon ani platný územní plán nezná termín „modifikace úpravy územního plánu“, namítla, že žalovaný musí postupovat podle existujícího územního plánu, který byl postupně měněn a upravován, dokud soud nevydá pravomocné rozhodnutí o tom, že některou z těchto úprav či modifikací ruší. Žalovaný proto vysvětlil, podle jakého územního plánu a jakých jeho úprav postupoval, čímž zřetelně předestřel odlišný názor na problematiku modifikací a úprav územního plánu. Tímto odlišným názorem vypořádal námitky žalobce. O tom, že se jedná o přípustný postup, svědčí například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, čj. 7 As 169/2014-55.

[18] Městskému soudu též unikl smysl námitky, týkající se zvýšení plochy zeleně a snížení celkové hrubé podlažní plochy. Žalobce by měl namítat, že došlo k překročení koeficientu míry využití území a že záměr je z tohoto důvodu v rozporu s územním plánem. V souzeném případě však byla situace zcela jiná – žalobce namítal nesrovnalost v prvotní a pozdější dokumentaci, protože došlo ke zvýšení plochy zeleně a snížení celkové hrubé podlažní plochy. Nesrovnalosti v prvotní a pozdější dokumentaci mohl namítat žalobce v územním řízení s tím, že není zřejmé, co je vlastně umisťováno; pokud těmito argumenty namítal nesoulad záměru s územním plánem, jedná se o nezpůsobilé argumenty. Odkázal-li žalovaný při vypořádání této námitky na dokumentaci, jednal naprosto oprávněně, protože dokumentace poskytovala jasný a nezpochybnitelný důkaz toho, že záměr vždy vyhoví koeficientům závazně stanoveným v územním plánu. Jednalo se tak o odlišný názor, který byl schopen vypořádat námitku žalobce. K tomu citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, a uvedla, že pokud se za implicitní vypořádání námitek považuje odkaz na rozsudek soudu, pak analogicky není jediného důvodu, proč by odkaz na dokumentaci v souzeném případě nemohl postačit k náležitému odůvodnění vypořádání námitek žalobce.

[19] Konečně nesouhlasila s tím, že nedošlo k vypořádání námitek týkajících se rozdílů hrubých podlažních ploch, neboť žalovaný nereagoval na předložené výkresy. Žalobce totiž poukazoval na zcela marginální rozdíly, které nemohou mít za následek, že by předložená dokumentace neumožňovala zhodnocení dodržení stanovené míry využití území. Odkaz na dokumentaci plně postačoval pro vypořádání této námitky. Dokumentace totiž poskytovala jasný a nezpochybnitelný důkaz toho, že záměr vyhovuje koeficientům závazně stanoveným v územním plánu. Uvedla, že žalobci musí postačit, jsou-li vypořádány jeho základní námitky a citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130. Dále

namítla, že žalobce námitky týkající se koeficientů míry využití území neuplatil v námitkách v řízení před správním orgánem prvního stupně.

[20] Také stěžovatelka 2) navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II.C Vyjádření žalobce a replika stěžovatelky 1)

[21] Žalobce ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 11. 3. 2014, žalobu městskému soudu zaslal dne 12. 5. 2014 prostřednictvím držitele poštovní licence a také elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu. Protože 11. 5. 2014 byla neděle a protože elektronické podání bylo doplněno písemným podáním shodného obsahu, považuje žalobce žalobu za včas podanou. Mgr. František Gemperle za žalobce jedná od začátku správního řízení, aniž by to někdo rozporoval, a je již zapsán ve spolkovém rejstříku jako předseda spolku.

[22] Podle žalobce je posouzení souladu záměru s územním plánem jedním ze základních úkolů stavebního úřadu v územním řízení, pročež jsou námitky týkající se nesouladu záměru s územním plánem relevantní. Uvedl, že podle části VII Metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy schváleného 9. 9. 1999 platí, že *„[ú]prava se vztahuje pouze ke konkrétně předloženému projektu stavby a s jeho změnou pozbývá platnosti. Provedení úpravy bude pořizovatelem potvrzeno na výkrese, který byl součástí žádosti, a který se tak stává nedílnou součástí rozhodnutí o úpravě.*“ Koeficient míry využití území z hodnoty C na D, tak mohl být úpravou územního plánu č. U 0909/2010, upraven jen pro konkrétně vymezený záměr. Proto na prostorovém a hmotovém řešení záměru ve vztahu k úpravě územního plánu č. U 0909/2010 záleží. Předmětný záměr přitom výkresům k úpravě č. U 0909/2010 neodpovídá, proto na něj nelze vztahovat koeficient míry využití území D. Právě to bylo podstatou nevypořádaných odvolacích námitek žalobce. Stanovisko pořizovatele územního plánu ani přípisy příspěvkové organizace Útvar rozvoje hl. m. Prahy, na které stanovisko odkazuje, nelze považovat za dokumenty, které žalobcovu námitku vypořádávají.

[23] Otázka legitimity modifikací úpravy územního plánu není podle žalobce v rozhodnutí žalovaného vůbec posouzena, přestože se jednalo o otázku relevantní. Žalobce nesouhlasí s názorem, že by modifikace úpravy územního plánu byly pro žalovaného závazné. Jednalo se totiž pouze o přípisy příspěvkové organizace Útvar rozvoje hl. m. Prahy, které nemají charakter správního aktu.

[24] K námitce týkající se dodržení koeficientu míry využití území a koeficientu zeleně zopakoval, že důvodně poukázal na rozpory v dokumentaci záměru a má za to, že pouhý obecný odkaz na dokumentaci záměru bez dalšího neposkytuje přezkoumatelné vysvětlení těchto rozporů. K stížnostní námitce, podle které se žalobcovy námitky týkaly jen marginálních okolností, uvedl, že podstatou jedné z hlavních odvolacích námitek a následně i podstatou stěžejní části žaloby byly pochybnosti o tom, zda lze na záměr vztáhnout úpravu územního plánu č. U 0909/2010 a jakou roli v této věci případně hrají její modifikace. Celková plocha řešeného území je 18964,0 m^2. Úprava územního plánu U 0909/2010 teoreticky umožňuje umístit záměr s maximální hrubou podlažní plochou 15171,2 m^2. Bez této úpravy lze v území umístit pouze záměr s maximální hrubou podlažní plochou 9842,0 m^2. Rozdíl by odpovídal redukci záměru o více než třetinu. Výsledek posouzení proto může velmi podstatným způsobem

ovlivnit budoucí podobu záměru a jeho dopady na okolí. V žádném případě se nejedná o marginální okolnost a tím spíše měl žalovaný při vypořádání námitek postupovat pečlivě.

[25] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud obě kasační stížnosti zamítl.

[26] Stěžovatelka 1) v replice k vyjádření žalobce uvedla, že se ztotožňuje s námitkou stěžovatelky 2), která vyslovila pochybnosti o oprávnění Mgr. Františka Gemperleho podat žalobu. Jako žalobce je na titulní straně žaloby označeno Sdružení za krajinu kolem nás, žaloba je ale podepsána Mgr. Františkem Gemperlem, fyzickou osobou. Mgr. František Gemperle přitom nebyl účastníkem správního řízení. Tvrdí-li, že žalobu podepsal jako statutární orgán žalobce, neučinil tak v souladu s § 161 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník"), protože svůj podpis nepřipojil k názvu žalobce. Žaloba tak byla podána k tomu neoprávněnou osobou.

[27] Dále replikovala, že pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Mgr. František Gemperle jednal při podání žaloby jako statutární orgán žalobce, neměl k zastupování žalobce řádné oprávnění. Podle stěžovatelky 1) byl totiž zápis Mgr. Františka Gemperleho do spolkového rejstříku proveden na základě neúplných podkladů stižených vadami. Zápisy ze schůzí občanského sdružení, které byly přiloženy k návrhu na zápis změn do spolkového rejstříku, vzbuzují pochybnosti o jejich autentičnosti, neboť jsou prakticky totožné a jejich úředně ověřené kopie byly pořízeny až dne 7. 7. 2016. Mgr. František Gemperle v řízení před městským soudem neprokázal, že je oprávněn zastupovat žalobce, protože nepředložil opis usnesení kolektivního statutárního orgánu žalobce, kterým by byl ve smyslu § 37 odst. 2 s. ř. s. vysloven souhlas s podáním žaloby.

[28] Stěžovatelka 1) také uvedla, že k posouzení souladu záměru s územním plánem došlo, záměr byl shledán souladným a v odůvodnění tohoto závěru bylo odkázáno na stanovisko pořizovatele územního plánu, které je předpokladem pro to, aby bylo možné realizovat záměr s koeficientem míry využití území D. K otázce modifikace úpravy územního plánu a úpravě velikosti zastavěného území a odpovídajícímu navýšení ploch zeleně stěžovatelka 1) odkázala na svou kasační stížnost a dodala, že považuje za zcela irelevantní, zda ke změnám došlo z její dobré vůle či na základě námitek po prvním veřejném projednání záměru. Stěžovatelka 1) dodala, že i žalobce dospěl k závěru, že stavební záměr odpovídá regulativům stanoveným územním plánem, bude-li aplikován koeficient D. Podmínky realizace záměru mají být předmětem stavebního řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[29] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasačních stížností, a proto přezkoumal jimi napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasačními stížnostmi uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

III.A K námitce zmatečnosti řízení před městským soudem

[30] Nejvyšší správní soud ze správního spisu a ze spisu městského soudu zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 3. 2014; v pondělí 12. 5. 2014 byla do e-mailové schránky městského soudu doručena žaloba proti rozhodnutí žalovaného, která nebyla

opatřena příslušným elektronickým podpisem; v úterý 13. 5. 2014 bylo městskému soudu prostřednictvím držitele poštovní licence doručeno podání shodného obsahu. Městský soud v napadeném rozsudku výslovně neuvedl, že žaloba byla podána včas; to však nebylo chybou, neboť je zjevné, že o včasnosti podané žaloby neměl žádné pochybnosti. Takové pochybnosti nemá ani Nejvyšší správní soud.

[31] Dále Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že žaloba doručená městskému soudu dne 13. 5. 2014 byla podepsána Mgr. Františkem Gemperlem, k podpisu bylo připojeno datum narození a adresa, v záhlaví žaloby bylo uvedeno: „*Žalobce: Sdružení za krajinu kolem nás IČ 22727922, se sídlem nad Kuliškou 462/6, 150 00 Praha 5 zastoupené svým předsedou Mgr. Františkem Gemperlem, Nad Kuliškou 462/6, 150 00 Praha 5*“. Zástupce žalobce nepřipojil svůj podpis bezprostředně k názvu žalobce, z toho však vzhledem k obsahu celé žaloby nelze rozumně dovozovat, že by snad žaloba byla podána neoprávněnou osobou. Námitka, dle níž „*panují významné pochybnosti o tom, kdo ve skutečnosti podal v této věci správní žalobu*“ proto důvodná není. Z žaloby je naopak zřejmé, že Mgr. František Gemperle jednal za žalobce (srov. obrat „*zastoupené svým předsedou*“ v záhlaví žaloby).

[32] Co se týče oprávnění Mgr. Františka Gemperleho k podpisu žaloby za žalobce, je ze spisu městského soudu zjevné, že Mgr. František Gemperle k žalobě skutečně nepřiložil žádný dokument, jímž by prokázal své oprávnění jednat za žalobce; z toho však nelze bez dalšího dovozovat nic, co by bylo pro posouzení jeho práva za žalobce jednat významné.

[33] V den podání žaloby byl žalobce považován za spolek (§ 3045 občanského zákoníku), tudíž za právnickou osobu (§ 210 a násl. občanského zákoníku); před 1. lednem 2014, tedy v průběhu téměř celého správního řízení působil jako občanské sdružení. Spolky jsou zapisovány do spolkového rejstříku, tj. do veřejného rejstříku ve smyslu § 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob. Žalobce byl do spolkového rejstříku zapsán 1. 1. 2014. Přestože statutární orgán spolku, předseda Mgr. František Gemperle, byl do spolkového rejstříku zapsán až 6. 8. 2016, nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o oprávnění Mgr. Františka Gemperleho podat za žalobce žalobu. Ze zápisu ve spolkovém rejstříku je totiž patrné, že Mgr. František Gemperle je předsedou spolku (a předtím občanského sdružení jakožto jeho předchůdce) nepřetržitě od 17. 12. 2008. Uvedené dokládají i zápisy ze schůzí původního občanského sdružení, založené ve sbírce listin. Předseda spolku je přitom individuální statutární orgán spolku (§ 244 občanského zákoníku) a *[č]len statutárního orgánu může zastupovat právnickou osobu ve všech záležitostech* (§ 164 odst. 1 občanského zákoníku). V den podání žaloby, tj. 12. 5. 2014, byl Mgr. František Gemperle předsedou žalobce, a proto byl oprávněn žalobu podat.

[34] Nejvyšší správní soud nesdílí pochybnosti stěžovatelky 1) o autentičnosti zápisů ze schůzí občanského sdružení. Občanská sdružení totiž nepodléhala povinnému zápisu do veřejného rejstříku. Podle § 122 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, je osoba zapsaná do spolkového rejstříku povinna přizpůsobit zapsaný stav stavu požadovanému tímto zákonem do 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2014), tedy do 1. 1. 2017. Není proto divu, že úředně ověřené kopie zápisů ze schůzí občanského sdružení, kterými žalobce dokládal údaje, jež byly do spolkového rejstříku doplňovány zpětně za období před 1. 1. 2014, pocházejí z jednoho dne. Podobnost jednotlivých zápisů ze schůzí občanského sdružení nemůže zpochybnit opakovanou volbu Mgr. Františka Gemperleho předsedou spolku, dříve občanského sdružení.

[35] Z uvedeného plyne, že stěžovatelkami zpochybněné podmínky řízení před městským soudem byly splněny. Z žaloby je zřejmé, kdo ji podal, podatel je a byl statutární orgán žalobce, žaloba byla podána včas. Námitka zmatečnosti řízení před městským soudem je proto nedůvodná.

III.B K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu

[36] Po přezkumu existence podmínek řízení před městským soudem se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatelky nijak blíže nespecifikovaly. Její důvodnost by totiž sama o sobě postačovala k zrušení napadeného rozsudku. Ve své ustálené judikatuře mnohokráte Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by odůvodnění napadeného rozsudku postrádalo některý z výše uvedených požadavků. Městský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal. O tom svědčí i to, že stěžovatelky v kasačních stížnostech se závěry městského soudu věcně polemizují, což v případě neodůvodněného nebo nesrozumitelného rozhodnutí zpravidla nepřichází v úvahu.

III.C K námitkám zpochybňujícím závěry městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

[37] Podstatou obou kasačních stížností je argumentace stěžovatelek, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, neboť bylo odůvodněno dostatečně a přezkoumatelným způsobem.

[38] Bylo-li žalobou napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost, lze se v řízení o kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti správný či nikoli (srov. rozsudek NSS soudu ze dne 28. 3. 2007, čj. 2 As 36/2006-102).

[39] V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45).

[40] Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a*

řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45).

[41] Stěžovatelky shodně brojily proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí založené nevypořádáním odvolací námitky, týkající se souladu záměru s územním plánem. V této námitce žalobce v rámci odvolacího řízení uvedl, že změnu územního plánu č. U 0909/2010 s platností od 24. 11. 2010, kterou byl koeficient míry využití území navýšen na hodnotu D, bylo možné provést pouze pro konkrétní projekt, namítl, že záměr není v souladu s územním plánem, a to ani s jeho změnou č. U 0909/2010. Žalovaný na tuto námitku v rozhodnutí o odvolání reagoval tak, že konstatoval změnu míry využití území na hodnotu D a odkázal na stanovisko pořizovatele územního plánu ze dne 18. 8. 2012, podle kterého *„odpovídá návrh výše citované úpravě, neboť se jedná o nepřesnost návrhu, která byla způsobena měřítkem dokumentace a v podrobnější dokumentaci bude upřesněna.“* Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem jak v závěru o nedostatečnosti uvedeného odůvodnění, tak z toho plynoucího závěru o nemožnosti přezkoumat rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Žalovaný se s odvolací námitkou v podstatě nevypořádal, protože nevysvětlil, proč argumentace v odvolání uplatněná neobstojí. Odkázal pouze na stanovisko, které není součástí správního spisu. Vyjádření pořizovatele územního plánu ze dne 13. 8. 2012 (právě to zřejmě měl žalovaný v rozhodnutí o odvolání na mysli, jen ho chybně v datu označil) neobsahuje argumentaci reagující na odvolací námitku žalobce; nelze ho proto považovat za relevantní vypořádání odvolací námitky. V tomto stanovisku je navíc uvedeno, že úprava územního plánu č. U 0909/2010 byla vydána *„[p]ro záměr Obytný park Na Stárce (s 10 objekty)“*, kdežto v rozhodnutí žalovaného je (naproti tomu) uvedeno: *„Předmětem rozhodnutí je soubor staveb 1 viladomu, 6 bytových domů a 14 řadových rodinných domů.“*

[42] V řízení před městským soudem nebylo vzhledem k závěru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí podstatné, zda námitka žalobce, podle které je po letmém porovnání projektu s úpravou územního plánu č. U 0909/2010 zřejmý nesoulad, mohla či nemohla obstát. Stěžejním bylo, že se žalovaný měl touto odvolací námitkou zabývat a přezkoumatelným způsobem ji vypořádat. K tomu však nedošlo.

[43] Městský soud zmínil, že měřítko plánu nemůže zapříčinit rozdílné zobrazení počtu domů a jejich uspořádání v prostoru. To proto, aby deklaroval nejen nepřezkoumatelnost, ale i nepřiléhavost vypořádání odvolací námitky učiněné v rozhodnutí žalovaného slovy *„jedná o nepřesnost návrhu, která byla způsobena měřítkem dokumentace“*. Městský soud uvedeným nevyslovil, že by v rámci posouzení souladu záměru s územním plánem mělo být posuzováno, kde přesně budou objekty umístěny.

[44] Stěžovatelky také shodně argumentovaly proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání odvolací námitky, podle které stavební zákon ani platný územní plán nezná termín „modifikace úpravy územního plánu“ a neexistuje tak pravomoc takovou modifikaci provádět. V odvolání k této námitce žalobce uvedl, že pouze úprava územního plánu č. U 0909/2010 byla projednána a schválena zákonem předvídaným způsobem. Legitimita všech dalších změn v řešení území je odvozována pouze z toho, že Útvar rozvoje hlavního města Prahy s příslušnou „modifikací úpravy územního plánu“ souhlasil. Žalobce již v podaném odvolání zpochybnil oprávnění Útvaru rozvoje hlavního města Prahy tímto způsobem zasahovat do schválené územně plánovací dokumentace, neboť podle něj Útvar rozvoje hlavního města Prahy takovou pravomoc nemá, nehledě na to, že stavební zákon, územní plán, ani související právní předpisy pojem „modifikace úpravy územního plánu“ ani neznají. Nejvyšší správní soud shodně jako soud městský zjistil, že žalovaný se ani s touto odvolací námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal; i zde se proto ztotožňuje se závěrem o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů.

[45] Na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nemohou ničeho změnit ani kasační námitky. Není pravda, že by předmětná odvolací námitka byla vypořádána v části rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabýval tvrzeným nesouladem záměru s územním plánem. Nepřezkoumatelné vypořádání této odvolací námitky spočívalo v pouhém popisu vývoje územního plánu a v odkazu na ve spise neexistující stanovisko pořizovatele územního plánu. Žalovaný se k „modifikacím úpravy územního plánu“ ani k oprávnění tyto modifikace provádět nevyjádřil. Správní orgány nemohly na odvolací námitku reagovat odlišným názorem (implicitně prý dle stěžovatelek v rozhodnutí obsaženým), neboť žádný přezkoumatelný názor v rozhodnutí o odvolání vyjádřen nebyl.

[46] Stěžovatelky rovněž shodně zpochybňovaly závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání odvolací námitky, týkající se nesrovnalostí při výpočtu plochy zeleně a hrubé podlažní plochy. V odvolání stran této námitky žalobce uvedl, že v doplněné dokumentaci došlo oproti dokumentaci původní ke zvýšení plochy zeleně a ke snížení celkové hrubé podlažní plochy u bytových domů A a B, a to aniž by bylo řešení záměru jakkoliv změněno. K tomu poukázal na nemožnost z podkladů ověřit, kde zeleň přibude a jakým způsobem dojde ke snížení podlahové plochy, neboť vnější rozměry i čisté obytné plochy budov zůstaly zachovány. Žalovaný na tuto námitku v rozhodnutí o odvolání reagoval tak, že odkázal na dokumentaci, jejíž součástí je výpočet míry využití území a koeficient zeleně s tím, že uvedený výpočet je možno akceptovat. Nejvyšší správní soud se i zde ztotožňuje se závěrem městského soudu, podle kterého argumentace žalovaného odvolací námitku neřeší. Žalovaný sice odkázal na dokumentaci, jejíž součástí byly předmětné výpočty, podstatou odvolací námitky ale byl rozdíl mezi dvěma výsledky plynoucími z dokumentace doplněné po veřejném ústním jednání a z dokumentace předchozí, který nemohl být způsoben změnou záměru. Proč k uvedenému rozdílu došlo, žalovaný nevysvětlil, neboť pouze konstatoval, že *„[u]vedený výpočet je možno akceptovat.“* Popis výpočtů v dokumentacích k záměru není relevantní, vysvětluje pouze, jak bylo výsledků dosaženo, ale nezdůvodňuje rozdíl mezi dvěma výsledky. Odkaz na dokumentaci nelze považovat za prezentaci odlišného názoru, protože tato dokumentace rozdíl v ploše zeleně a celkové hrubé podlažní ploše nevysvětluje. Nemůže se tak jednat o prezentaci odlišného názoru, neboť žalovaný žádný názor k rozdílu v ploše zeleně a celkové hrubé podlažní ploše v rozhodnutí o odvolání neuvedl a ani dokumentace k záměru se jím nezabývá. Nerozhodné přitom je, zda podle dokumentace záměr vyhovuje koeficientům stanoveným územním plánem.

Žalobce se v odvolání domáhal zdůvodnění rozdílu, který ze dvou dokumentací vyplynul; tuto námitku žalovaný přezkoumatelně nevypořádal. Žalovaný se také nevyjádřil k žalobcem tvrzené nemožnosti ověřit, kde zeleň přibude a jakým způsobem dojde ke snížení podlahové plochy. Námitky o rozdílu mezi dvěma dokumentacemi nemohl žalobce uplatnit v řízení před správním orgánem prvního stupně, neboť druhá z dokumentací vznikla až po veřejném ústním jednání.

[47] Žalobce také již v odvolání upozornil na odchylky u podlažních ploch ve 2. NP v domě A a v 1. NP v domě B, obdobně ve 4. NP v domě A a ve 3. NP v domě B. Tato identicky řešená podlaží mají shodné vnější rozměry, hrubá podlažní plocha ale byla vypočtena odlišně. Žalobce přiložil konkrétní výkresy, které jeho tvrzení potvrzovaly. Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání nijak nevyjádřil k předloženým výkresům a pouze uvedl, že podlaží domu A a B nejsou totožná, neboť se liší např. umístěním lodžií; také odkázal na dispoziční řešení, jež bude předmětem stavebního řízení. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že tvrzení žalovaného o rozdílné dispozici jednotlivých podlaží neobstojí. Žalovaný uvedený závěr přezkoumatelně neodůvodnil, navíc je z žalobcem přiložených výkresů zřejmé, že lodžie jsou umístěny v obou případech stejně.

[48] Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by městskému soud unikal smysl námitky, týkající se zvýšení plochy zeleně a snížení hrubé podlažní plochy, jak namítla stěžovatelka 2). Žalovaný měl jasně formulovanou odvolací námitku přezkoumatelně vypořádat. Jakékoliv úvahy stěžovatelek o tom, co by měl žalobce v odvolání namítat, aby to dávalo smysl, nemohou závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného zvrátit.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný nevypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání tak, aby bylo z jeho rozhodnutí zřejmé, proč byly odvolací námitky liché. Žalobou napadené a rozsudkem městského soudu zrušené rozhodnutí proto trpělo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[50] Nad rámec řečeného Nejvyšší správní soud podotýká, že výrokem II. rozsudku městského soudu ze dne 25. 2. 2014, čj. 3 A 127/2013-50, byla zrušena úprava směrné části územního plánu hlavního města Prahy ze dne 24. 11. 2010, č. U 0909/2010. Postup městského soudu shledal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, čj. 10 As 51/2014-179, správným. Změnu kódu využití území lze totiž přijmout formou opatření obecné povahy, tak tomu však při přijetí úpravy územního plánu č. U 0909/2010 nebylo. Rozsudek městského soudu, kterým byla zrušena úprava územního plánu č. U 0909/2010, nabyl právní moci dne 25. 2. 2014, tedy ve stejný den, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Tuto skutečnost městský soud v napadeném rozsudku nezohlednil a žalovaného zavázal k vypořádání odvolacích námitek v dalším řízení. Takový postup se ale jeví jako nyní již nadbytečný, neboť úprava územního plánu, na základě které bylo územní rozhodnutí vydáno a následně žalovaným potvrzeno, byla zrušena. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo městským soudem zrušeno, přičemž ke zrušení rozhodnutí žalovaného by musela vést i úvaha o tom, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel z úpravy územního plánu, která byla rozhodnutím soudu zrušena, Nejvyšší správní soud pouze koriguje závěry městského soudu o dalším postupu žalovaného. Žalovaný v dalším řízení nejprve uváží, zda se z žádosti stěžovatelky 1) o vydání územního rozhodnutí v důsledku zrušení úpravy územního plánu č. U 0909/2010 nestala žádost zjevně bezpředmětná.

[51] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti jsou nedůvodné, a proto je podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[52] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka 1), stěžovatelka 2) a žalovaný neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci v řízení o kasačních stížnostech žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal (vyjádření ke kasačním stížnostem zaslal prostřednictvím e-mailové pošty sám žalobce, nebyl tedy důvod přiznávat za tento úkon náhradu nákladů řízení). Osoby zúčastněné na řízení 2), 3) a 5) až 11) nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim žádné povinnosti uloženy nebyly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2017

JUDr. Miloslav Výborný v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Klimešová, DiS.